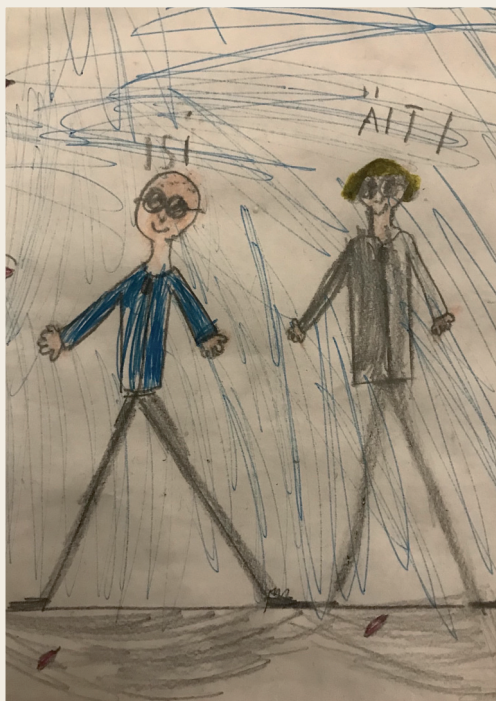

LERPPATISSINEN LUURANKO

Kahden naisen
kertomuksia avioerosta ja
elämästä narsistin kanssa

Ria Manner, Katriina Laapas

Perheille, läheisille

Kaikki on hyvin. Ihan varmasti on. Ei ole mitään hätää, ei tarvitse surra eikä pelätä, ei olla huolissaan. Mitään ette ole tehneet väärin, mitään ette ole jättäneet tekemättä, mitään ei olisi voinut muuttaa. Ei varmasti. Ehkäpä toivoitte meille jotain muuta tai olisitte meitä halunneet säästää ja suojella. Varmaankin olisitte halunneet myös moneen otteeseen neuvoa. Tukena olette varmaankin olleet parhaanne mukaan. Vihainenkaan ei kannata olla tai katkera. Mekin ehkä halusimme suojella teitä. Siksipä totuus kaikkine yksityiskohtineen voi olla kivulias. Se oli kuitenkin kirjoitettava, jotta sen saa kauemmaksi itsestään. Jotta voi paremmin. Siispä kun olette hieman itkeneet, olkaa onnellisia, niin mekin olemme. Ja ylpeitäkin saatte olla vähän.

Tämä kirja on omistettu niille äideille, joita ei enää ole.

Ria Manner & Katriina Laapas

LERPPATISSINEN LUURANKO

Kahden naisen kertomuksia avioerosta ja
elämästä narsistin kanssa

© 2022 Ria Manner & Katriina Laapas

Kannen suunnittelu: Ria Manner

Sisuksen taitto: Ria Manner

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6769-6

Sisällys:

Olipa kerran	7
1. Avioliiton satamassa	9
2. Pimeällä keskiajalla	26
3. Lopun aikoja	40
4. Eronnut mutta ei irti	60
5. Jokapäiväisestä elämästä	76
6. Murheita aikuisten asioista ja lasten tapaamisista	88
7. Uuden alussa	99
8. Jotain vanhaa ja jotain uutta	111
Loppusanat	137

Olipa kerran

Olipa kerran kaksi äitiä. Äideillä oli lapsia, lapsilla oli isät. Isät eivät enää asuneet äitien ja lasten kanssa. Äidit puhuivat usein keskenään puhelimesta ja lähettelivät tekstiviestejä. Äidit juttelivat usein siitä mitä isät olivat tehneet. Äidit juttelivat siitä, miltä isien tekemiset ja sanomiset tuntuivat, mikä pelotti, suretti ja harmitti. Sitten äidit keksivät, että kirjoitetaan. Kirjoitetaan siitä, miltä tuntui elää isien kanssa, mitä tapahtui, kun äidit eivät enää halunneet elää isien kanssa ja millaista äitien elämä on ollut sen jälkeen. Ei kirjoiteta enää tekstiviestejä ja puhuta, vaan kirjoitetaan ihan oikeasti.

Aluksi äidit ajattelivat, että kirjoitetaan opas siitä, miten hankalien isien kanssa selvitään. Äidit ajattelivat, että he voisivat neuvoa muita äitejä. Äidit suunnittelivat kertovansa erilaisista pulmatilanteista isien kanssa ja antavansa sitten ohjeita, miten ne kannattaa hoitaa. Sitten äidit kirjoittivat teoriaa siitä, mitä äitien mielestä hankalien isien kanssa selviäminen on. Sitten äidit kirjoittivat kertomuksia. Kertomuksia kirjoittaessaan äidit tajusivat, etteivät äidit osaa neuvoa ketään. Äidit ymmärsivät myös, etteivät he halua kirjoittaa teoriaa. Äidit kuitenkin tajusivat myös, että heillä on paljon kirjoitettavaa. Paljon kertomuksia.

Ihan jokainen äitien kirjoittamista kertomuksista on totta. Ihan jokainen kertomus on aikuisten oikeasti tapahtunut. Eivät äidit olisi osanneet keksiä niitä. Eivät olisi osanneet, vaikka olisivat kuinka yrittäneet. Ehkäpä äidit toivoisivat, etteivät kaikki kertomukset olisi totta. Ettei niitä olisi koskaan tapahtunutkaan. Jokainen kertomus on kuitenkin osa äitien elämää. Elämää, joka on tuonut mukanaan ainutkertaiset lapset, ja joka on mahdollistanut äidiksi tulon; hienoimman asian maailmassa. Vaikka äidit kirjoittavat kamaliakin kertomuksia, äidit tietävät, ettei elämä ole kamalaa. Äidit tietävät nyt, että kamalistakin kertomuksista huolimatta äidit eivät murehdi menneitä vaan osaavat olla onnellisia. Äidit tietävät että, äitien elämän kertomukset ovat tehneet äideistä juuri sellaisia, kun he nyt ovat.

Olennainen asia äitien kertomuksissa ei ole se, mitä tapahtui ja kenelle. Olennaista on jaettu tunne. Polku, jota on kulkenut jonkun kanssa yhdessä; matka, jolla on ollut yksinäisin maailmassa, matka, josta on jo ollut varma, ettei kukaan ymmärrä, ettei kellekään voi kertoa niin että kaiken tajuaisi. Tämän matkan ovat jakaneet kaksi ystävää. Kaksi äitiä.

1. AVIOLIITON SATAMASSA

Kun äiti tapasi isin

Äiti tapasi isin kesäpäivän päätteeksi laiturilla. Heinäkuun hellepäivä illassa, aurinko laineilla ja pääskysiä. Laiturilla oli paljon väkeä. Paljon puhetta ja naurua. Keskusteluja, vaihdettuja ajatuksia. Keskustelu ja nauru jatkuivat, äidin korvista ne kuitenkin häipyivät pois. Äidistä tuntui, että juuri isin kanssa äiti vaihtoi jotain paljon ajatuksia merkityksellisempää. Äidistä tuntui, että äiti oli kohdannut ihmisen, jonka maailma näytti samanlaiselta kuin äidin maailma. Äidistä tuntui, että äiti oli kohdannut ihmisen, jonka unelmat kuulostivat samalta kuin äidin unelmat. Äidistä tuntui, että tässä on jonkin hyvän alku.

Kun isi kosi äitiä, äiti oli onnellinen. Onnellinen ja rakastunut. Ihan niin kuin kaikki äidit varmaan ovat silloin, kun rakastettu kosii. Sitä äidit haluavat, vaikka eivät muuten prinsessoja haluaisi ollakaan. Ja kun häitä valmistellessa äiti huomasi, että saisi vauvankin, ei onnella ollut rajaa. Jos äiti olisi osannut leijua, niin silloin äiti olisi voinut. Kävellä viisi senttiä ilmassa, tai niin äidistä tuntuikin; että jalat vain aika ajoin hipaisivat maata. Äiti oli raskaana, ja siksi maailman kevyin. Ja siksi, että oli menossa naimisiin. Naimisiin hyvän ja kunnollisen miehen kanssa, josta tulisi äidin mielestä hyvä isi.

Oli äidillä ollut poikaystäviä ennenkin, ihan hyviä ja kunnollisia. Äiti oli kuitenkin varma, että isi olisi äidille paras. Isin kanssa äiti saisi hyvän elämän, hyvän perheen. Äiti rakasti isiä enemmän kuin ketään muuta koskaan ja tunsikin, että isi rakasti äitiä. Isi kävi poimimassa äidille kukkia, oli siivonnut, kun äiti tuli kotiin ja ymmärsi, kun äiti kertoi itselleen tärkeistä jutuista. Kaikilla äitien kavereilla ei äidin mielestä ollut hyviä ja kunnollisia poikaystäviä. Ei sellaisia, jotka poimivat kukkia, siivosivat tai ymmärsivät. Onneksi äidillä oli. Äiti oli mielestään erityisen onnekas, kun oli löytänyt hyvän ja kunnollisen.

Onnellista ja mukavaa

Isistä äiti löysi jotain kauan kaipaamaansa. Isistä äiti löysi ihmisen, jonka kanssa äiti halusi elämänsä jakaa. Isin kanssa äidistä tuntuu, että äidin elämä lokahti kohdalleen. Äiti löysi ihmisen, jonka kanssa oli ihanaa viettää aikaa. Jolla oli yhteisiä ajatuksia ja yhteisiä asioita. Äiti mietti, että juuri isin kanssa äiti halusi lähteä elämänsä rakentamaan. Äiti halusi isin kanssa yhteisen kodin, yhteisen perheen. Kaikki ne unelmat ja haaveet, joita äiti oli elämälleen toivonut. Äiti tiesi, että juuri isin kanssa äiti tahtoi naimisiin. Juuri isin kanssa äiti tahtoo loppuelämänsä viettää. Isin, eikä kenenkään muun. Hääpäivänään äiti ajattelin olevansa maailman onnellisin ihminen. Äiti oli löytänyt elämänsä rakkauden. Rakkauden, jonka kanssa äiti halusi elää niin hyvät kuin pahatkin hetket. Isin kanssa äidistä tuntui, että äiti sai puhuttua. Sai puhuttua hyvistä ja pahoista hetkistä. Sai puhuttua toiveistaan ja unelmistaan. Kaikista niistä asioistaan, joita äiti elämältään halusi. Isin kanssa äiti koki monia asioita ensi kertaa. Teki

Kirjassa kaksi äitiä kertovat kertomuksia siitä, miltä tuntui elää narsististen isien kanssa, mitä tapahtui, kun äidit eivät enää halunneet elää isien kanssa ja millaista äitien elämä on ollut sen jälkeen. Ihan jokainen äitien kirjoittamista kertomuksista on totta. Ehkäpä äidit toivoisivat, etteivät kaikki kertomukset olisi totta. Ettei niitä olisi koskaan tapahtunutkaan. Jokainen kertomus on kuitenkin osa äitien elämää.

Olennainen asia äitien kertomuksissa ei ole se, mitä tapahtui ja kenelle. Olennaista on jaettu tunne. Polku, jota on kulkenut jonkun kanssa yhdessä; matka, jolla on ollut yksinäisin maailmassa, matka, josta on jo ollut varma, ettei kukaan ymmärrä, ettei kellekään voi kertoa niin että kaiken tajuaisi. Matka josta kaikki eivät selviäisi. Tämän matkan ovat jakaneet kaksi ystävää. Kaksi äitiä. He selvisivät.

BoD

